

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
ЖЕРАВ И ЧАПЛА
РУСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Едно време жеравът и чаплата си съградили по една хижа от двете страни на голямо блато. Хижите им били от суха тръстика. Не знам дали блатото било много голямо или хижите много малки, но от едната хижа другата се не виждала. Техните обитатели се срещали понякога из блатото, когато тръгнат да си търсят храна.

По едно време на чаплата омръзнало да живее сама.

— Време е да се омъжа — рекла тя. — Ще ида при жерава: той ще ми стане мъж. Той ми е лика-прилика.

И тя тръгнала. Цап-цап, цап-цап — право през блатото. Тук клъв-не рибка, там — друга. Поспре се, застане на един крак, та погледа. А блатото голямо — не се изгазва.

Най-сетне стигнала до отсрещния бряг. Гледа — жеравът си седи край хижата и пуши лула.

— Добър ден, Жераве — му казва тя. — Приемаш ли гости?

— Заповядай, Чапло, заповядай — отвръща ѝ той. — От гости никой не бяга.

Влиза чаплата в хижата и сядва. От дума на дума тя му казала защо е дошла.

— Хайде да се оженим — рекла. — По-добра булка от мене не можеш намери. Лика-прилика сме си.

Жеравът помислил малко, смукнал от лулата, помислил пак, па отвърнал:

— Не може, Чапло. Ти не си мома като за мене. Все пепеляви рокли носиш, а аз не обичам пепелявия цвят. Па и не ядеш, каквото се намери, а искаш все риба. Мъчно ти се угажда. Не ще мога да храня такава жена.

Чаплата се разсърдила и си отишла, без да каже вече дума. Но в това време жеравът се размислил. Той си казал:

— Омръзна ми тоя самотен живот. Няма с кого дума да разменя. Много глупав излязох, че не взех съседката Чапла. Тя беше мома тъкмо за мене: благородна, богата, хубавица. Я да вървя да я потърся!

И тръгнал жеравът, засукал си мустаците, оправил си калпака, па поел през блатото. Флок-флок, флок-флбк — върви и си пуши лулата. Поспре се тук-там, лапне една жаба, схруска я, па смукне от лулата. Нали му са дълги краката — скоро прецапал блатото. Гледа — хижата на чаплата затворена. Завесите на прозорците спуснати. Дали си е в къщи?

Застанал жеравът пред хижата и се поизкашлял. Никой не се обадил. Постоял, па потропал на вратата.

— Кой е? — запитала чаплата.

— Аз съм, съседке Чапло. Ида ти на гости. Посрещаш ли?

— Заповядай — рекла чаплата студено и отворила вратата. Влязъл жеравът. Седнал. Заприказвали се, изпили по едно кафе и той подхванал.

— Дошъл съм — рекъл — да ти се извиня, съседке. Глупост направих, като се не съгласих да се ожения за тебе. Моля ти се, вземи ме за мъж. Ти си мома като за мене: добре ще си живеем.

Но чаплата казала гордо:

— Не, съседе, не съм съгласна. Ти носиш все черни дрехи, сякаш се връщаш от погребение. Па и тютюн пушиш, а аз не му обичам миризмата. Не си мъж като за мене: на кокили ходиш. Хората ще ни се смеят, като ни видят. Не ща те. Върви си!

Жеравът си отишъл засрамен. Той си дори поплакал по пътя — толкова му станало тежко на душата. Но ето че чаплата се поразмислила.

— Сбърках — рекла си на ума, — като изпъдих съседа-ерген. Къде ще намеря по-добър мъж от него? Нищо, че му са дълги краката. Когато тръгнем на разходка, той ще носи децата. А пък дето пуши, и то не е грях: всички мъже пушат.

И тя се запътила към хижата на жерава—да му иска прошка. Стигнала там. Жеравът я посрещнал доста студено, защото бил ядосан. Тъкмо преди това били играли на карти с щъркела и той изгубил две жълтици. Па го било яд и на чаплата, че го изпъдила.

— Какво искаш? — запитал.

Чаплата му се извинила и му казала, че е размислила и се кае за думите си.

— Съгласна съм — рекла — да се омъжа за тебе. И зестра имам.

— Махай се оттука! — викнал жеравът. — Нито ти ми трябваш, нито зестрата ти. Да не съм те видял вече!

Чаплата си отишла — и засрамена, и ядосана, и оскърбена. Додето цапала през блатото, на жерава дошъл друг ум.

— Голям глупак съм — казал си той. — Такава хубава и богата мома изпуснах. Потънал съм в дългове — няма как да си оправя

сметките. Па и живее ли се самичък? Ще отида при госпожица Чапла, ще падна на колене пред нея и ще я помоля да ме вземе.

Дигнал се той — и право към хижата. Но чаплата го изхокала и изпъдила.

Оттогава насам чаплата и жеравът се търсят постоянно да се сгодят, а все още не са се оженили.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.